

เทศน์อบรมคณะครูและนักเรียนราชินูทิศ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

วิชาขั้บรด

โรคมะเร็งรู้สึกว่าเป็นเรื่องหนักมากนะถ้าว่าโรคมะเร็ง แต่ก่อนวันโรค พอว่าวันโรคนี้เหมือนว่าตัดหัวดับหัวปอดขาดสะบั้นไปเลยทั้งๆ ที่ยังไม่ตาย สะดุ้งเลย คนกลัวมาก คือถ้าเป็นวันโรคแล้วไม่มีทางหาย ไม่มียารักษา อันนี้มะเร็งก็แบบเดียวกันเลย คือมะเร็งยังไม่หายขาดไม่ใช่หรือ (ยังไม่มียาที่รักษาให้หายขาดครับ) อย่างนี้ละ เหมือนกับวันโรคแต่ก่อน พอว่าเป็นวันโรคเท่านั้น เหมือนว่าหัวใจดับปอดขาดสะบั้นไปเลย ยังหายใจอยู่ก็ตาม คือความเสียใจ หมดหวังว่าฉันเถอะวันโรค แล้วติดกันรวดเร็วด้วย วันโรคนี้ติดรวดเร็ว

อันนี้ก็พูดได้อย่างชัดๆ เลย คือพ่อแม่ครูจารย์มัน หลวงปู่มันเรานี้ละท่านเป็นวันโรค เป็นโรคที่สังคมกลัวที่สุดว่าฉันเถอะ เพราะสมัยนั้นยังไม่มียาแก้ให้ตกไปได้ ท่านเป็นวันโรคด้วย นี่ละที่นี้เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรา...วันโรค อย่างอื่นก็พูดไม่ได้เลย นอกจากอำนาจแห่งบุญแห่งกรรม จะพูดได้เท่านั้น ร้อยทั้งร้อยไม่มีใครจะผ่านไปได้ถ้าลงได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับวันโรค คลอเคลีย อย่างเรากับหลวงปู่มันนี่ ปากเรากับปากหลวงปู่มันคลอเคลียกัน เอาสำลีไว้ในมุ้งจับห่อมือเอาไว้กวาดเสลด คือมันเหนียวออกไม่ได้ เราต้องช่วย ปากเรากับปากท่านอยู่ด้วยกันตลอดเลย

ถ้าวันไหนหนาวมากวันนั้นนอนไม่ได้นะ โอมาก ขากเสลดไม่ถอย เราก็คลอเคลียอยู่นี้ เอาสำลีพันมือแล้วกวาดเสลดออก เราไม่เคยสนใจกับวันโรค ชีวิตจิตใจทุกอย่างอยู่กับท่านหมด บางคนจนเสียมารยาทก็มี นั่งอยู่ด้วยกันพอรู้ว่าท่านเป็นวันโรค อู๊ อู๊ โดดไปข้างหลังเหมือนบ้า กลัวพิลึกพิลั่นวันโรค กลัวขนาดนั้นละ ที่นี้เรากับพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านเป็นวันโรค เราไม่ได้เป็น เรียกว่าร้อยทั้งร้อยต้องติดเลยละลงขนาดนี้แล้ว ก็ปากท่านกับปากเราอยู่ด้วยกัน มือเรากับปากท่านอยู่ด้วยกันตลอด

ยิ่งวันไหนหนาวมาก ๆ แล้ววันนั้นโอมาก ขากเสลดขากไม่ออกเราต้องช่วย ช่วยตลอดเวลา พอท่านมรณภาพผ่านไปแล้ว เราก้เป็นอิตาบัวไม่เห็นตายวะ พูดให้มันชัดๆ เราไม่เคยสนใจกับวันโรคณะแรกอะไรยิ่งกว่าพ่อแม่ครูจารย์มัน หัวใจชีวิตของเราอยู่ในนั้นหมด ความรัก ความเทิดทูนสุดยอดอยู่ในนั้นหมด เพราะฉะนั้นเรื่องวันโรคณะแรกอะไรอย่ามายุ่งกับเราว่างั้นเลย ก็ไม่เป็นเลย ธรรมดาไปเลย หายเจ็บไปเลย

บางองค์ เราก้ไม่ได้อะไรละ ท่านอดไม่ได้มากกระซิบถาม แล้วเป็นยังงัยครูจารย์เกี่ยวกับเรื่องวันโรค มันเป็นยังงัย จะเป็นยังงัย เตียวตีปากเอานะจะว่าไม่บอก คือพอเห็นเรากลอเคลียกับพ่อแม่ครูจารย์มันอย่างไม่สนใจกับวันโรคนี้เลย เวลาท่านผ่านไป

แล้ว พระมากระซิบถามด้วยเจตนาหวังดี แล้วเป็นยังงใจอาการท่านอาจารย์ทุกสิ่งทุกอย่างปรกติดอยู่หรือว่างั้น เพราะธรรมดาโรคขนาดนี้แล้วจะไม่มีใครพันไปได้เลย เราว่า จะตีปากเอานะ หายเจ็บ ไม่มีเลยนะเรา คือแต่ก่อนมันแก้ไม่ตก ยานี้ยังแก้ไม่ตก คน จึงกลัวกันมาก เหมือนมะเร็งทุกวันนี้ ใครเป็นเข้าเหมือนกับว่าโรคอันนี้โรคหมดหวัง เลยเที่ยว วัฒนธรรมก็แบบเดียวกันแต่ก่อน แล้วก็แก้ตก แล้วก็มาอยู่โรคมะเร็งยังแก้ไม่ตก

โรคไหนก็ให้จำนะลูกหลาน นี้เราพูดถึงเรื่องโรคที่โลกทั้งหลายเขากลัวกันมาก อย่างที่ว่าวัฒนธรรมแต่ก่อนกลัวมาก แต่เวลานี้มะเร็งกลัวกันมากที่สุดเลย เขากลัวแต่โรคหายๆ อย่างนี้ละ โรคที่มันฝังดับฝังปอดฝังอยู่ในหัวใจ เป็นโรควิภูวน โรคเรื้อรัง ประจำหัวใจ คือโรคกิเลสตัณหา ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันเก่งกว่า โรคมะเร็งขนาดไหน มันดูกันหรือเปล่าเหล่านี้ละ หรือมีแต่สั่งสมขึ้นมาเรื่อยๆ เหมอ คนหนึ่งเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้ มองดูคนเห็นแต่ความโลภ ราคะตัณหา ความโกรธ ความเคียดแค้นให้สมใจเต็มตัว มองหาคนไม่เห็น โรคนี้กลัวกันไหม พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายท่านกลัวยิ่งกว่าพวกเรากลัววัฒนธรรมและมะเร็งไปอีกร้อยเท่าพันทวี ท่านจึงสอนว่า

โก นุ หาส โภ กิमानนุโท นิจจำ ปชชลิเต สติ

อนุทธาเรน โอนุทธา ปทีป น คเวสธ

ก็โลกสันนิวาสนี้มันเต็มไปด้วยโรคที่ว่านี้ โรคราคะตัณหา โรคความโลภไม่พอ ตายสักเท่าไรก็ตามให้ได้โลกก็พอใจ โกรธจนตัวดำตาแดง ราคะตัณหาที่มีฝักมีเมีย หมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ สู้ไม่ได้มันก็ไม่กลัว มีแต่ทะเลาะทะเลาะ พระพุทธเจ้าท่านว่าโรคเหล่านี้เป็นโรคที่ร้ายแรงมากที่สุด บรรดาพระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลาย ชยะ ถอย หลังกจรูตๆ เลย แล้วพวกเธอทั้งหลายยังเป็นบ้ากันอะไร นี่แปลออกเป็นภาษา ภาคปฏิบัติ

ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้มันร้อนไปด้วยไฟด้วยไฟคือกิเลสตัณหาเหล่านี้ เผลอนอยู่ ทั้งวันทั้งคืน เป็นความมืดบอดตลอดเวลาเต็มอยู่ที่นี่ พวกเธอทั้งหลายยังหัวเราะรื่นเรื่ง บันเทิงกันอยู่หรือ ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่พึ่ง ก็คือทำไมไม่เสาะแสวงหาหาแก้คือธรรม เข้ามาแก้มัน จะปล่อยให้มันเรื้อรังอยู่อย่างนี้ตลอดเวลาหรือ นี้ โภ นุ หาส โภ กิमानนุ โท พระพุทธเจ้ากระตุกเอา เหมือนที่ท่านไม่วางก็กระตุกเอาบ้าง มันรื่นเรื่งบันเทิงเป็น บ้ากันอะไร ความตายมันทับหัวอยู่ทุกคน นรกอเวจีที่เปลวไฟเปลวไฟอยู่ในหัวใจที่พาด ตัดดินอยู่เวลานี้ด้วยความเพลิดเพลิด เปลวไฟที่เกิดจากความเพลิดเพลิดเวลานี้ มันจะ เผาหัวใจของเราตลอดเวลา พวกเขารู้ตัวแล้วยัง ยังจะพากันรื่นเรื่งบันเทิงอยู่หรือ ทำไม จึงไม่เสาะแสวงหาหูกหาหามาแก้มัน ยาก็มีอยู่ ผู้แนะนำสั่งสอนครูบาอาจารย์ก็มีอยู่

ทำไมจึงไม่สนใจกับทุกข์กับยาคืออรรถคือธรรมคือครูบาอาจารย์ ยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้ที่เป็น
 ฟืนเป็นไฟเผาอยู่ตลอดเวลาละ ความหมายว่านั้นแปลออก

โรคอันนี้ร้ายแรงมาก สัตว์ทั้งหลายกระหึ่มยี้มย้อยต่อมันตลอดเวลา
 เพราะฉะนั้นการตายกองกันจึงไม่มีสิ้นสุดยุติ ตั้งแต่กับไหนดกับไพบา ตายกองกัน ศพ
 ของเรานี้ก็ตายกองกันกับเรา และกองกันกับสัตว์ทั้งหลายที่เต็มอยู่ในโลกธาตุแห่งวิภู
 วนนี้ เต็มกันอยู่อย่างนี้ตลอดไป เพราะอันนี้เป็นเครื่องส่งเสริมให้เกิดให้ตายให้ทุกข์
 ลำบากอยู่ตลอดเวลา ไม่มีใครเสาะแสวงพยายามแก้มันพอได้รอดตัวไปได้ๆ ให้พากัน
 พิจารณาทุกคน

มีแต่หวังจะมีความสุขความเจริญ หวังๆ ทั้งนั้นเรื่องหวัง แต่ความผิดหวังมันติด
 แนบๆ ได้พากันทราบหรือเปล่าละ ตื่นขึ้นมาหวังแล้วจนกระทั่งนอนหลับ หมดหวัง เอา
 ความนอนหลับมาเป็นเครื่องระงับกัน บางรายนอนไม่หลับจนเป็นบ้าไปเลยก็มี เพราะ
 โรคอันนี้โรคุ่นวาย โรคติดโรคตื่น โรคไม่มีวันหยุดวันถอยกับพินกับไฟ ไม่สนใจ
 หาทุกข์หาใจ ให้แก้ตัวนะ ให้พากันยับยั้งตัวเองทุกคนๆ

เหมือนเขาขับรถ เครื่องรถทุกสิ่งทุกอย่างเขามีเบรก มีคันเร่ง มีพวงมาลัยเลี้ยว
 ช้ายเลี้ยวขวาไปตามสายทางที่ต้องการ ความช้าความเร็วดูจังหวะ ทางคดทางโค้ง
 ชุมนุมนชน ทางสามแยกสี่แยก มีสัตว์หรือคนผ่านมา คนขับรถเขาจะดูตลอด แล้วเขาจะ
 เหยียบเบรกหรือคันเร่งไปตามจังหวะ หมุนพวงมาลัยไปตามจังหวะ นี้เขาขับรถ รถก็
 ปลอดภัย แม้เช่นนั้นมันยังลงคลองได้อยู่..รถ ถ้าผู้ขับประมาทลงคลอง รถตายรถ
 ขึ้นมาได้ คนตายไม่มีขึ้น จมไปเลย นั้น นี้ละคนขับรถ

เราขับรถของเรา ใจของเรานี้เป็นเหมือนคนขับรถ ร่างกายทุกสัดทุกส่วนที่จะ
 เคลื่อนไหวไปมาที่ไหน ต้องส่ออยู่กับใจ ใจจะเป็นผู้พาหมุนให้ไป หมุนไปทางไหน ใจ
 หมุนไปทางเสีย เสียไปตลอด ลงคลองไปเลย ถ้าใจหมุนไปในทางที่ถูกที่ดีก็เหมือน
 คนขับรถมือดี ก็ไปด้วยความแคล้วคลาดปลอดภัยสมมักสมหมาย นี้เราจะไปแบบไหน
 ดูตัวของเรา ดูใจของเรา การขับรถคือเราขับรถของเราเอง จะหมุนไปทางดีทางชั่ว
 ประการใดขึ้นอยู่กับเรา คือหัวใจเราเป็นผู้ขับ

ได้รับธรรมไปนี้ นี้วิชาขับรถ เข้าใจหรือเปล่าละ ที่มาเรียนอยู่เวลานี้ฟังอยู่เวลานี้
 วิชาขับรถ คือขับรถของเราขับใจของเราด้วยอรรถด้วยธรรม ซึ่งเป็นธรรมชาติที่จะพา
 แคล้วคลาดปลอดภัย เราขับนี้ดูตัวเองไปเรื่อยๆ ไม่ค่อยผิดพลาดคนเรา ถ้ามีแต่ความ
 เพลิดเพลิน ตายง่ายไม่มีป่าช้า ยิ่งกำลังวัยคึกวัยคะนองนี้วัยบ้าทั้งนั้นแหละ พากัน
 จำเอา มันวัยบ้า ครั้นเห็นผู้ชายตาอยากได้สักสิบตาก็ยังไม่พอ อยากจ้องดูแต่ผู้ชาย ใจ
 ผู้ชายเห็นผู้หญิงก็จ้อง อยากได้สักร้อยตา มันมีแต่ตัวขยันทั้งนั้น ขยันจะเอาไฟเผา

ไม่รู้จักประมาณ ทีนี้ยับยั้งไม่อยู่ที่วิ่งตามกัน ผู้หญิงวิ่งตามชาย ผู้ชายพันกับผู้หญิงไป ไม่มีความศักดิ์ศรีดีงามทั้งชายทั้งหญิง เลอะเทอะไปหมดด้วยกัน เข้าใจไหม ขับรถแบบนี้ขับรถลงคลอง คือปฏิบัติตัวแบบนี้ปฏิบัติเพื่อลงคลอง อย่าไปลงคลองนะ ทางไหนดิบไหนดีเรารู้อยู่ ยิ่งเวลานี้ก็มาฟังอรรถพิงธรรมจากครูอาจารย์ ท่านสอนวิชาขับรถคือการปฏิบัติต่อตัวของเราให้ดิบให้ดี

เรื่องความอยากความทะเยอทะยานมีอยู่กับทุกคน ความทะเยอทะยานคือกิเลส กิเลสอยู่ภายในมันดันออกมาตลอด ให้คิดให้รุ่ง อยากรู้อยากเห็น อยากทุกอย่างคือกิเลส ไม่มีคำว่าอิมพอ ความหิวโหยอะไรไม่เกินกิเลส กิเลสนี้ไม่มีคำว่าอิมพอ หมุนไปเรื่อย ๆ พาให้จมจนได้ ที่จอมปราชญ์ฉลาดแหลมคมท่านมาสอนมันไม่ยอมฟังเสียงนะ มันเอาความหูหนวกตาบอดจนเลย นักปราชญ์หลักไม่ทัน ดีไม่ตีตกเหวตกบ่อไปก็ได้ แต่นักปราชญ์ท่านไม่ตก พวกเรานะตกเอง สอนเท่าไรมันก็ไม่ฟัง ๆ ท่านปล่อยเสียก็ตุมเลย ๆ

ใครจะฉลาดแหลมคมยิ่งกว่าศาสดา ในโลกธาตุนี้มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นสอนได้ อย่างแม่นยำชี้นิ้วเลยไม่ผิด ลงศาสดาได้สอน คำว่าชี้นิ้วเลยไม่ผิด คือดูหัวใจเจ้าของเราขึ้นเวทีมาแล้วที่มาสอนลูกหลานเวลานั้นนะ เอาธรรมพระพุทธเจ้าวิชาพระพุทธเจ้า สอนวิธีปฏิบัติต่อตน เฉพาะอย่างยิ่งปฏิบัติต่อจิตใจ เอาอย่างนั้นละ ชัดกันจนจะเป็นจะตายก็เคยพูดแล้ว การฝึกหัดภาวนานั้นละการฝึกหัดที่ละเอียดลออในการฝึกหัดตน เราฝึกหัดนี้เราก็ขยับออกไปฝึกหัดความเคลื่อนไหวทางกายวาจา ความประพฤติน้ำที่การทำงานพอเหมาะพอดีกับสังคมยอมรับ แล้วก็เรียกว่าเป็นศีลธรรม อยู่ด้วยกันด้วยความสงบ ถ้าแหวกแนวไปจากนี้แล้วเขาจับยึดใส่คุกใส่เรือนจำ

ก็คนเหมือนกัน ทำไมจึงไปอยู่เป็นนักโทษเรือนจำคือเลว เลวเลยมนุษย์ไปเขาก็จับไปขังเอาไว้ เราก็ให้ดูของเราอย่าให้เลวเกินตัวของเราไป ถ้าอยู่ในตัวของเราจับขังก็ดู การเคลื่อนไหวไปมา ความประพฤติน้ำที่การทำงานของตัวอยู่สม่ำเสมอแล้ว เราก็เป็นคนอยู่ในสังคมที่ยอมรับด้วยดีด้วยกัน ถ้าแหวกสังคมไปแล้วเขาจับยึดใส่คุกเห็นไหมละ นี่คนแหวกสังคมติดคุกติดตะรางเต็มในนั้น อยู่ในที่มั่นน้อย ๆ เมื่อไร ชื่อนางสวรรค์ ชื่อนางบุญมา นายบุญมา นายพรหม นู่นนะเห็นไหมอยู่ในเรือนจำ

ครั้นเวลาไปถามทำไมชื่อว่าอย่างนั้น ๆ แล้วทำไมจึงมาติดคุกอย่างนี้ เขาหาว่า มันลงเมื่อไร มันไม่ยอมลงกิเลสนะ ยิ่งว่าเขาหาว่า แล้วความจริงเป็นยังไง ก็เป็นจริง ๆ ละครับ นั่นเห็นไหม นี่ละกิเลสมันไม่ยอมใคร ติดคุกมันก็บอกว่าเขาหาว่า มันไม่ได้ทำความผิดเขาหาว่า นั่น นี่ละกิเลสไม่ยอมใคร ชอบยกยอที่สุดคือกิเลส ยกยอให้เป็นบ้างก็เป็นได้นะคนเรา

ชื่อเสียงนั้นมันอยู่ใต้ก้นรอกมีมากต่อมากนะ ทุกวันนี้ยังเป็นบั้งชื้อตั้งเสียง ตั้งชื้อนี้พอเราถามว่าชื้อว่าไง อย่าฟังธรรมดานะ ให้ไปรอฟังอยู่ฟากจรวดดาวเทียม ชื้อมันฟากจรวดดาวเทียม แล้วตัวไปไหนละมีแต่ชื้อ อยู่ใต้ก้นรอกนูนนะ ตัวกับคนไม่อยู่ด้วยกัน ชื้ออยู่ฟากจรวดดาวเทียม แต่ตัวคนอยู่ใต้ก้นรอก

อย่าให้เป็นพวกก้นรอกนะ ชื้ออยู่ฟากจรวดดาวเทียมใช้ไม่ได้นะลูกหลาน พวกมันจำไปปฏิบัติหน้าที่ของตน การระมัดระวังรักษาตนสำคัญมาก หัวใจนั้นละเป็นผู้ขับรถ คือขับชื้อตัวของเรา เอียงซ้ายเอียงขวาไปไหน สถิติปัญญาพินิจพิจารณาขับชื้อตนไปด้วยความราบรื่นดีงาม อย่างเป็นหนุ่มเป็นสาวนี้เวลาเราปฏิบัติตัวของเราก็ดีกี่เป็นศักดิ์ศรีดีงาม เป็นกุลสตรี เป็นสตรีที่มีสกุลมีศักดิ์ศรีดีงาม ถ้าปล่อยเนื้อปล่อยตัว เสียหมดใช้ไม่ได้นะ ขายก่อนชื้อสูกก่อนห้าม ขายก่อนชื้อเขายังไม่ได้ชื้อ ขายก่อนแล้วไม่ต้องคิดเงิน สูกก่อนห้าม ยังไม่พอจะสูกเลยยังไม่พอจะห้ามเลยมันสูกก่อนแล้ว สูกก็เนาพะประเภนี้ ให้สมควรพอสูกก็สูก บำรุงรักษาให้ดี

ผลหมากรากไม้พอแก่มันก็แก่ พอห้ามก็ห้าม พอสูกมันก็สูก อย่าเอาสูกก่อนห้ามมาใช้ บังคับให้มันสูกมันไม่สูก เน้าพะนะ นี้ตัวของตัวไม่ดี มีแต่ว่าดีเฉยๆ เอาความชั่วโปะเข้าไปก็มีแต่ชั่วตลอด ความดีไม่ปรากฏ ต้องเอาความดีงาม การฝึกฝนอบรมตนเองให้เป็นคนดี เข้าไปประกบกับตัวเอง แล้วจะดีงามไปตามๆ กันหมด ทุกอย่างเราอย่าเข้าใจว่าเราฉลาดเหนือโลกนะ มีคนโง่คนฉลาดอยู่ ใจของเราก็มีทั้งขณะที่โง่ขณะที่ฉลาด ส่วนมากมีความโง่ละมากกว่า จึงต้องเอาธรรมเข้าไปจับ ให้ใจมีความเฉลียวฉลาดรู้จักวิธีรักษาตัว ถ้าไม่รู้จักรักษาตัวจมน้ำได้ทั้งนั้นคนเรา จำเอานะลูกหลานทุกคนๆ เอาละเทศน์เท่านี้ละวันนี้พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz